

Arrest

nr. 192 730 van 28 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Macedonische (FYROM) nationaliteit te zijn, op 2 mei 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 maart 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die *loco* advocaat V. HENRION verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 30 december 2016 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 21 maart 2017 een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 7 april 2017 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 30.12.2016 bij onze diensten werd ingediend door:

M.(...), N.(...) (R.R. (...)), geboren te (...) op (...)

M.(...), S.(...) (R.R. (...)), geboren te (...) op (...)

+ kinderen is;

M.(...), E.(...) (R.R.(...), geboren te (...) op (...)

M.(...), E.(...), geboren op (...)

M.(...), E.(...), geboren op (...)

M.(...), N.(...), geboren op (...)

Adres : (...)

Nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 17.03.2017 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

2. Over de rechtspleging

2.1. In haar verzoekschrift opteren verzoekers voor de Franse taal als proceduretaal.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de vreemdelingenwet:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat de behandeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 30 december 2016 in toepassing van artikel 51/4, §3, van de vreemdelingenwet in het Nederlands diende te gebeuren, waardoor ook de taal van de rechtspleging in onderhavig geschil wordt gedetermineerd.

2.4. Er kan bijgevolg niet worden ingegaan op de vraag van verzoekers om het Frans als proceduretaal te hanteren.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet en van het *“principe général de bonne administration”*. Verzoekers stellen tevens een kennelijke beoordelingsfout vast. Verzoekers formuleren hun grieven als volgt:

“Aux termes de l'article 9ter introduit par la loi du 15 septembre 2006 (M.B. 06/10/2006) modifiant la loi du 15 décembre 1980 :

« § 1er. Uétranger qui séjourne en Belgique et qui dispose d'un document d'identité et souffre d'une maladie dans un état tel qu'elle entraîne un risque réel pour sa vie ou son intégrité physique ou un risque réel de traitement inhumain ou dégradant lorsqu'il n'existe aucun traitement adéquat dans son pays d'origine ou dans le pays où il séjourne,

peut demander l'autorisation de séjourner dans le Royaume au ministre ou à son délégué (...) ».

Or, en l'espèce, la motivation est manifestement erronée et incomplète pour les motifs développés ci-après.

La partie adverse, en rendant la décision attaquée, n'a pas procédé à un examen individuel du cas de la partie requérante alors que celle-ci fait valoir que l'enfant souffre de trisomie 21.

La partie adverse, en estimant que la demande de séjour est irrecevable, n'a pas examiné les arguments de la partie requérante, présentés en terme de demande de séjour, selon lesquels elle ne pourra être soignée dans son pays d'origine. La demande ayant été déclarée irrecevable, la partie requérante n'a pas eu accès à un examen individuel et approfondi de son dossier.

La partie requérante souligne que la Belgique a été condamnée pour violation des articles 3 et 13 de la CEDH dans un arrêt YOH EKALE du 20.12.2011, et la requérante fait siens les griefs de la Cour qui sont applicables au cas d'espèce :

« 106. La Cour constate qu'en l'espèce l'évaluation du risque encouru sous l'angle de l'article 3 de la Convention en raison de l'état de santé de la requérante a été envisagée dans le seul cadre de la procédure de demande d'autorisation de séjour pour raisons médicales prévue par l'article 9ter de la loi sur les étrangers. Il s'agit d'une procédure spécifique confiée à l'OE dans laquelle un fonctionnaire médecin est consulté afin de déterminer si l'état de santé des demandeurs est tel qu'il entraîne un risque sous l'angle de l'article 3 de la Convention si aucun traitement adéquat n'existe dans leur pays d'origine.

La Cour constate que l'avis du fonctionnaire médecin sur lequel se fonde la décision de l'OE du 12 janvier 2010 refusant la régularisation de la requérante pour raisons médicales énumère une série d'informations et de considérations générales sur la disponibilité des AKV au Cameroun et contient une description des infrastructures médicales qui les dispensent. (...) Aucun examen médical n'ayant encore été mené à son terme en vue de faire le point sur l'évolution de l'affection de la requérante, le fonctionnaire médecin ignorait le type de traitement dont elle avait besoin.

Ce n'est, en effet, que le 9 février 2010 que des examens ont été menés à l'initiative des autorités belges en vue de déterminer le traitement adéquat et le 26 février 2010 que l'OE a été informé par l'Institut des maladies tropicales de ce que la requérante avait développé des résistances et du traitement adéquat. Saisi d'un recours en annulation contre la décision de l'OE, le CCE a ensuite considéré, dans son arrêt du 19 avril 2010, que l'OE avait correctement motivé sa décision compte tenu des informations disponibles au moment de rendre sa décision.

107. Dans ces conditions, la Cour est forcée de constater que les autorités belges ont tout simplement fait l'économie d'un examen attentif et rigoureux de la situation individuelle de la requérante pour conclure à l'absence de risque sous l'angle de l'article 3 en cas de renvoi au Cameroun et poursuivre la procédure d'éloignement décidée le 17 décembre 2009.

~La Cour en conclut que la requérante n'a pas bénéficié d'un recours effectif au sens de l'article 13 de la Convention et qu'il y a eu violation de l'article 13 combiné avec l'article 3 ».

En l'espèce, en déclarant la demande irrecevable la partie adverse expose la partie requérante à un manque de soins non disponibles en Macédoine sans avoir examiné les arguments qu'elle a fait valoir dans sa demande de séjour.

La situation individuelle de la partie requérante n'a manifestement pas fait l'objet d'un examen attentif et rigoureux, alors qu'un risque de violation de l'article 3 CEDH existe.

La partie adverse n'a pas examiné le fait que les soins ne sont ni disponibles ni accessibles en Macédoine. Ceci étant, l'Office des étrangers ne tient absolument pas compte que la partie requérante doit être pris en charge sans interruption. Elle est suivie médicalement par ses médecins de confiance, en Belgique, qui la soignent, la prennent en charge, et assurent le suivi de manière rigoureuse.

La décision est donc mal motivée."

3.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoekers daarin de schending aanvoeren van “le principe de bonne administration”, aangezien zij verzuimen te verhelderen welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden achten.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen,

zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.4. De bestreden beslissing verwijst uitdrukkelijk naar het door verzoekers geschonden geachte artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en meer in het bijzonder naar artikel 9ter, §3, 4°, van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)”

Een ziekte, zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, is een ziekte die *“een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*.

3.5. Blijkens het administratief dossier baseerden verzoekers zich bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op de toestand van hun zoon N.(...) die bijna 5 jaar oud is en waarbij het syndroom van Down werd vastgesteld.

3.6. In de bestreden beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, wordt verwezen naar het medische advies van de arts-adviseur van 17 maart 2017, dat samen met de bestreden beslissing aan verzoekers ter kennis werd gebracht en er integraal deel van uitmaakt. In het medisch advies wordt het volgende gesteld:

“M.(...), N.(...) (R.R.: (...))

Mannelijk

nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

geboren te (...) op (...)

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 30.12.2016.

Uit het standaard medisch getuigschrift en de medische stukken:

- SMG d.d. 02/12/2016 van Prof. Dr. MC N., neuropediater*
- Medisch verslag d.d. 17/09/2016 van Dr. G. G., neuropediater*

Blijkt dat N.(...) een 5-jarige jongen met Down-syndroom (Trisomie 21) is. Los van de uitwendige kenmerken van mongolisme en de psychomotorische achterstand eigen aan deze aandoening, heeft hij ook aangeboren inwendige afwijkingen die een gevolg zijn van deze genetische aandoening die geen reëel risico vormen voor zijn leven of fysieke integriteit en die geen reëel risico vormen voor een onmenselijke of vernederende behandeling in Macedonië mocht een behandeling daar niet aanwezig zijn. In 2013 in Macedonië zou hij een symptoom van epilepsie vertoond hebben, waarvoor een lager preventieve dosis levetiracetem (Keppra) opgestart werd. Er werd daar een EEG en MRI-scan van de hersenen uitgevoerd, maar zijn ouders hebben hier geen verslagen van.

Het congenitaal cataract werd reeds in Macedonië operatief verwijderd (in 2014 en 2015). Hier zijn ook geen operatieverslagen van, noch van opvolging bij de oftalmoloog.

Wegens een pijnlijk tandabces, waardoor hij moeilijk kon eten, was hij in augustus 2016 ondervoed en hij bijvoeding gekregen via een maagsonde. Het dossier bevat geen verslagen van tandheelkundige ingrepen.

Ik stel vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en niet aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

3.7. Verzoekers gaan in hun middel nergens in op de concrete overwegingen uit het medisch advies, maar betogen dat de motivering van de beslissing manifest onjuist en onvolledig zou zijn omdat er geen individueel en deugdelijk onderzoek zou hebben plaatsgevonden. Hierbij verwijzen verzoekers naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) in de zaak *Yoh-Ekale Mwanje t. België* (EHRM, 20 december 2011, *Yoh-Ekale Mwanje t. België*) en beklagen zich over het feit dat er geen onderzoek werd gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in Macedonië.

3.8. In weerwil van wat verzoekers lijken te beweren, vloeit uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet geenszins de algemene wettelijke verplichting voort om steeds en ongeacht de concrete medische problematiek waarop de aanvraag gebaseerd is, de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst te onderzoeken. De arts-adviseur stelde vast dat verzoekers' zoontje de uitwendige kenmerken van mongolisme en de psychomotorische achterstand vertoonde alsook ook bepaalde aangeboren inwendige afwijkingen. Deze elementen vormen echter geen reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een reëel risico voor een onmenselijke of vernederende behandeling in Macedonië mocht een behandeling daar niet aanwezig zijn. Aangezien de arts-adviseur de noodzaak aan behandeling op deugdelijke wijze heeft ontkracht en concludeerde dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte, zoals bedoeld in artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, diende de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

3.9. Verzoekers maken niet aannemelijk dat er geen rigoureuus onderzoek zou hebben plaatsgevonden van de situatie van hun zoontje. Zij weerleggen geenszins door middel van concrete argumenten het deskundig advies dat er geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ten overvloede wijst de Raad er trouwens op dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet een ruimere bescherming biedt dan artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), zoals geïnterpreteerd door het EHRM (RvS 9 september 2015, nr. 232.141), zodat, indien werd vastgesteld dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, er *a fortiori* omwille van deze medische reden geen situatie voorhanden is die strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM, noch dat verzoekers op dit punt niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikken zoals werd vastgesteld in het door hen geciteerde arrest van het EHRM.

3.10. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er werd geen motiveringsgebrek of kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen. Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN